

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek,
higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem...”

János 14,1a

Az utca pont úgy nézett ki, mint minden rendes délután. Felnőttek, gyerekek, fiatalok siettek valahonnan valahová, vagy éppen beszélgettek, ácsorogtak. A vihar közeledtét csak néhány haragos sötét felhő jelezte. De senki sem kémlelte az ég alját.

Szinte egyik percről a másikra a levelek erősebben kezdtek zörögni. Kisvártatva a szél felkorbácsolódott, dühösen rángatva a fák lomkoronáját. Hirtelen besötétedett. Majd morajló mennydörgés és cikázó villámlás váltogatta egymást. Na, ekkor már mindenki kereste a menedéket, egy kapubeállót, egy üzletet, ahol meghúzhatta magát. Félelmes ereje volt a nyári viharoknak, és pillanatok alatt nagyon sok kárt tett.

A vihar, pont olyan, mint a szomszéd országban kirobbant háború. Mindig ez jut eszembe, amikor arra gondolok, milyen sokan kerestek biztonságos helyet, ahol megvárhatják, míg az egésznek vége lesz.

Ahogy a viharban egy kapubeálló mélye, vagy egy üzlet előtere a biztonságos helyet jelentette az utcán az embereknek, úgy a Jóisten is képes békességet adni, és vigyázni mindenkire, ha nehéz, félelmetes helyzetbe kerül.

Drága Istenem,

Olyan egyedül érzem magam, ha félek. Amikor hallom, hogy sokan a háború miatt óriási veszélybe kerültek, elsomorodom. Nem jó érzések vannak bennem, amikor bántásokról, menekülésekről olvasok.

De te erős, menedéket adó Isten vagy! Kérlek, hogy segíts mindenkinek biztonságba kerülni, akik bajban vannak. Adj nekik megoldást, hogy ne veszítsék el a reményüket.

*Köszönöm, mert tudom, meghallgatsz, és már el készítetted számukra az igazi menedéket!
Ámen*

„Mert az Istennél semmi sem lehetetlen!”

Lukács 1,37

Nemrégiben szembe jött velem egy idézet, Szent Ágostontól: „Benned égnie kell annak, amit lángra akarsz lobbantani másokban”.

Elgondolkodtam. Mi az, ami bennem ég? Mi az, ami betölt, amit szeretnék tovább adni, ami meghatároz? És mi az, amire a világnak olyan nagyon szüksége van belőlem? Sok mindent írhatnék ezeknek a soroknak a végén, hogy megválaszoljam a kérdéseket, de mégis most, ami legelőször eszembe jut az a békesség. És hogy miért? Mert háború van. És nem csak kint a nagyvilágban, hanem valljuk meg, hogy sokszor a szívünkben is. Szeretlenség és háború. De honnan és hogyan kaphatunk ma békességet, amikor minden felől csak a nyomorúság fogad minket? Hát magától attól, akinek a neve: Békesség Fejedelme. Krisztus az, aki mindig és mindenkor-azaz most is-, minden értelmet meghaladó békességet tud adni. Filippi 4,7 Jöjjünk hát Hozzá a mai napon, és kérjünk tőle bátran! Imádkozzunk, hogy hozza el ezt a békességet a mi és szeretteink szívébe is! Hogy hozzon békességet közösségeinkbe, iskoláinkba és világunkba, mert szükségünk van rá.

És ha mi magunk már békességben lehetünk, akkor hordozva egymás terhét, adjunk másoknak is ebből a békességből. Mert Isten azt is mondja nekünk a Márk evangéliumában, hogy „éljetez egymással békességben!” Minden nagy háború kis haragból és önzésből indul, amit a szeretlenség és önzés burka fog közre. Nézve a nagyvilágot, saját szemünkkel láthatjuk ennek elborzasztó következményeit. Szinte hallom, ahogy azt mondod magadban: „de hiszen nekem ezekhez nincs semmi közöm, sőt nincs semmi beleszólásom, és legkevésbé sem rajtam múlik.” De tudod mit, rajtad is múlik! Legyél kivétel! Te ne állj bele, és ne is tartogasd haragod! Hanem kérj Istentől erőt a szeretethez és a szeretetből fakadó megbocsátáshoz! Így legyél Te magad is a békesség gyermeke, a békességet tovább adva pedig a békességnek szerzője!

Imádkozz, és ne a láthatókra nézz!